

Leerrede over Zefanja 3: 18 en 19, uitgesproken op Woensdagavond 28/07/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 72: 7
Lezen - Zefanja 3.

Voorrede.

Het is een overbekend vers dat wij zongen:

Nooddriftigen zal Hij verschonen;
aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen ...

Nochtans, hoe overbekend het ook is, de inhoud is toch zo verheven. Immers, het is van een geestelijke inhoud, niet een vleeselijke, en daar wij vleeselijke schepselen zijn, zo hebben wij nodig, dat wij door de prediking des Woords en de verlichting des Geestes er telkens bijgebracht moeten worden hoe de zaken in waarheid zijn. Want, al is het, dat er ervaring van God en van Zijn genade achter ons ligt, zo treedt toch telkens weer op de voorgrond, dat wij er tegen opzien om in nooddrift en armoede voor de dag te komen. Ons te onderwerpen, om in nooddrift en armoede aan God en aan Zijn genadetroon gebonden te zijn. Telkens en telkens weer staan wij er boven, en willen er boven staan, hoewel ons dat geen voordeel kan aanbrengen. De staat die wij innemen voor het aangezicht van God is, dat wij mensen zijn die in ons stamhoofd Adam het gehele beeld Gods - alle heerlijkheid - verloren hebben.

En zó wonderlijk omlaag zijn gedaald, dat er bij ons en in ons niets is overgebleven wat Gode aangenaam en welgevallig is, en dat ons enig voordeel bij God kan bezorgen. Dat is niet bij ons. Daarom wordt het genoemd, dat wij dood zijn door de zonde en de misdaden. De apostel Paulus noemt het: "En derven allen de heerlijkheid Gods."

Die lieve, aanbiddelijke God, is bewogen geweest met onze staat van voor de grondlegging der wereld, en heeft een werk uitgedacht om in die diepte van onze val te voorzien, om ons daaruit te verlossen en weer in Zijn gunst en gemeenschap te brengen, en dat door Zijn lieve Zoon. Merk nu eens aan, dat Hij dat werk heeft uitgedacht, opdat Hij ons in die rampzalige staat zou kunnen dienen, en ons daaruit opnemen in Zijn gunst en gemeenschap.

Dan is dus de zaak zó, dat wij in de eerste plaats onze nood en ellende recht en grondig moeten leren kennen, om aan te nemen en ons te onderwerpen wat wij door onze zondeval onderworpen zijn. Dat wij dus mensen zijn, die het aan alles ontbreekt. Niet aan véél, maar aan alles. En wie het nu aan alles ontbreekt - die waarlijk nooddriftigen en armen zijn - die zijn voor Salomo. Immers, boven deze Psalm staat: "Voor Salomo." Voor Hem zijn dan nooddriftigen en armen. Waarom?

Opdat Hij ze zou kunnen dienen uit de rijkdom Zijner genade en uit Zijn verdiensten. Nu geldt dus telkens dat ik een nooddriftige, een ellendige moet zijn om geholpen te worden. Ik moet een zondaar, een zondares zijn.

Iemand had eens over een zieke horen spreken waar zeer dierbare en verheven genadewerken Gods waren. Toen die man bij haar kwam, was dat er niet meer. Wel zulk een grote duisternis en ongelooft, dat die haar als het ware overheersten. Wat was die man van streek. Hij had gedacht iemand te ontmoeten die overvloedige van Gods liefde en weldadigheid, en nu ontmoette hij daar niets als duisternis en ongelooft, en nogal tegenspraak en opstand tegen God.

Dat bracht hem tot onderzoek, hoe dat toch mogelijk was, nadat men zulk een genade ontvangen had, en dan zó? Hij kreeg te zien, dat die Koning nooddriftigen en armen diende, want Hij is te Zijner tijd voor zondaren gestorven.

Hij bemerkte dat zij, met de aan haar bewezen weldaden, een bijzonder mens was geworden: dat dierbaar, en dat bijzonder echt. Daar deelt Jezus niet mee, want bijzonder begenadigde en bijzonder bekeerde mensen - apart zùs, en apart zó - die zijn niet voor Salomo, want die hebben leven, adem en rijkdom genoeg bij zichzelf.

Maar nooddruftigen en armen zijn voor Salomo, daar kan Hij Zijn weldaden aan kwijt, daar kan Hij Zijn Naam in verheerlijken door Zijn werken. Nooddruftigen en armen zijn zó: die spreken smekingen. Dus een nooddruftige en een arme die zijn een gebondene bij Hem aan de genadetroom, slaan het oog op Hem gelijk een knecht ziet op de hand zijns heren en een dienstmaagd op haar vrouw, tot Hij ook hen genadig zij.

Daartoe vragen wij uw aandacht voor een woord der Schriftuur, doch zoeken vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht een wijle vragen, vindt u in het ons zoëven gelezen derde hoofdstuk uit de profeet Zefanja, nader het 18e en het 19e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

18. De bedroefden, om de bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.

19. Ziet, Ik zal te dien tijde al Uw verdrukkers verdoen; en Ik zal de hinkenden behoeden, en de uitgestotenen verzamelen; en Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest.

Leerrede.

De profeet Zefanja heeft in hoofdzaak geprofeteerd in het land van Juda, ten tijde van Josia, dus ten tijde van een koning die in ernst aan het ijveren is geweest tot herstel van de zo jammerlijk, diep weggezonden staat. Wij weten uit de historie, dat bij alles wat die godzalige koning Josia daartoe heeft gedaan, de hittigheid van Gods toorn daardoor niet afgewend kon worden. Inzonderheid was God tot toorn verwekt onder de langdurige en goddeloze regering van de koning Manasse, waaruit Zefanja dan ook met stelligheid en vastheid spreekt, dat ook Juda uit haar land weggevoerd zou worden, gelijk ons gelezen werd: "Wee der ijselijke, en der bevleete, der verdrukkende stad! Zij hoort naar de stem niet; zij neemt de tucht niet aan; zij vertrouwt niet op de HEERE; tot haar God nadert zij niet."

Zó spreekt de profeet over Jeruzalem, de stad des grote Konings, als: "De ijselijke de bevleete, de verdrukkende stad!" Wij lezen ook in hetzelfde hoofdstuk: "Daarom verwacht Mij, spreekt de HEERE, ten dage als Ik Mij opmaken zal tot de roof; want Mijn oordeel is, de heidenen te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijn gramschap, de ganse hittigheid Mijns toorns uit te storten, want dit ganse land zal door het vuur van Mijn ijver verteerd worden." Daar was geen afbidden aan.

Ondanks de aankondiging van de oordelen Gods, handelt hij tegelijk tot troost voor al diegenen, die belang hadden bij de eer van God, bij de verheerlijking van Gods Majesteit, bij de welvaart van Zijn Sion, van herstel en van wederkering in het land. Dat was dus voor belanghebbenden, niet voor nieuwsgierigen.

Het is nu ook een tijd waarin vroom en onvroom, godvrezenden en goddelozen, de slaande hand van God verwachten. Zelfs die aan geen godsdienst doen, zeggen: zó kan het niet blijven. Zij zouden tegelijk wel in nieuwsgierigheid willen indringen in de toekomst. Er worden zelfs wel profetieën gedaan over de toekomst! Maar hecht daar maar geen waarde aan, want God is niet een God, Die een goddeloos volk in de nieuwsgierigheid beantwoordt. De zaak is, of er bij ons ernstige belangen zijn? Belangen bij de eer van God en de welvaart van Zijn Sion?

Zodanigen zijn er toen ook zeker in Juda en Jeruzalem geweest. Tot diegenen spreekt de profeet van troost en sterkte, dat, al was het dat het oordeel Gods zou komen als een vloed, alles overstromend, Hij ze ook weer zou herstellen wanneer Zijn gramschap en toorn uitgewerkt zou zijn.

Van dit herstel lezen wij dan in onze tekstwoorden: "De bedroefden, om de bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen." Hier moet de profeet zekerlijk het oog gehad hebben op diegenen, die het oordeel van hun zonde hebben moeten dragen. Want zij zijn overal in ballingschap verspreid geworden, zelfs in Egypte, in Babylon, in Syrië, ja tot in Indië toe. Wij lezen zelfs - toen Mordechai verheven was in eer aan het hof des konings - dat er naar 127 landschappen brieven werden gezonden waar Joden woonden. Dus zij zijn alom verspreid geweest. Onder diegenen zijn er geweest die hebben moeten bekennen dat het rechtvaardig was wat God over hen gebracht had. Want dat waren zaken die in de wet van Mozes beschreven waren, dat, als zij gezondigd hadden en het verbond huns Gods vergeten hadden, dat Hij ze ver weg zou doen uit dat goede land. Die zijn als treurende geweest, in armoede en noodduft.

Wij lezen van degenen, die in Babel zaten, en de vijand hen bespote, zeggende: "Zingt ons één van de liederen Sions," dat zij zeiden: "Hoe zouden wij een lied des HEEREN zingen in een vreemd land?" Dan kwam boven, dat zij bedroefden waren om der bijeenkomst wil. Zij zeiden: "Indien ik U vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap!"

Zo is juist in ballingschap, waarin zij het oordeel moesten dragen, voor de dag gekomen wat zij verloren hadden. In plaats van op de hoge feesten tezamen te Jeruzalem verenigd den HEERE hun God te dienen, Hem offeranden aan te brengen, en te genieten de zegeningen des verbonds, misten zij nu dat alles om hun eigen zonde en hun eigen schuld. Hier spreekt God die bedroefden toe: die zal Ik verzamelen. Ja! God wil zeggen, dat blijft zo niet; Ik laat u niet in droefenis zitten en kwijnen. Zijn dat zaken die je hart raken, dat je bedroefd bent? Daar wil Ik over opstaan.

Iemand zou kunnen zeggen: "Ja, die zaken geloof ik wel, ook weet ik dat die mensen weergekeerd zijn in hun land, maar hoe is het nu met ons? Want wat die oude joodse kerk betreft, als het er over gaat, hebben wij daar toch weinig mee te maken?! Wij mogen er enige lessen uit trekken hoe het toen gegaan is, maar het is alles eeuwen geleden geschied!"

Ja, zeker kunnen wij er enige lessen uit trekken, en inzonderheid deze les - dat wij uit die woorden deze geestelijke inhoud trekken, gelijk de Heilige Geest die woorden wel gebruikt en in toepassing brengt op zondaarsharten, die het werk Gods en der genade eren en erkennen - dat God in Christus Zich een gemeente heeft uitverkoren ten eeuwigen leven.

"Maar dat te wéten, dat zich bewust te zijn, heb ik niet, want bij mij zitten mijn zonden er tussen. Ik ben niet in de gunst en gemeenschap met God mijn Schepper. Mijn zonden maken een scheiding tussen Hem en mij."

Nu, dan zou dat teweeg kunnen brengen, dat, men onderscheidenlijk die verheven, uitnemende zaken gaat verstaan, dat men alleen in Christus voor God rechtvaardig is en een erfgenaam des eeuwige levens. Dat de ware vereniging, het ware kerkleven is, wanneer de zonden er tussenuit zijn en men door Christus vrede en herstel met God heeft, en daaruit tezamen in Christus genieten de gemeenschap met God en onderling gemeenschap hebben aan al die gezegende goederen van het Verbond der genade.

Als men leert zien, dat men er buiten staat, het alles in toepassing mist, dan kunnen dat zaken worden van zulk een ernst, die als knagen aan ons leven. Dat wij - bij alles wat wij er van horen door het Evangelie, en bij alles wat wij er van weten uit ontdekking van dat genadewerk aan onze ziel en openbaring onder onze zonde - dan gaan zeggen: "Heere Jezus, als ik U niet krijg tot mijn Deel, dan ben ik nu al ongelukkig en dan ben ik het nog eens voor eeuwig, want U bent het leven, U bent de Middelaar Gods en des mensen en buiten U zit ik in de dood, buiten U blijf

ik in scheiding van God, mijn Schepper. Als het er op aankomt, zie ik mij alleen staan met alle bemoeienissen en ervaringen die ik heb leren kennen. Dat is dus niet zó, dat men de bemoeienissen en ontdekkingen van dat heerlijke, dierbare werk der genade als verachtelijk wegwerpt met een: "Och, dat is niets." Neen, zo is het niet!

Maar, die onder ons het werk Gods en der genade eren, liefhebben en erkennen, en door het Evangelie (laat ik het aldus uitdrukken) als hebben ingezogen de grote en oneindige liefde die er bij God is, dat kan niet anders, die moeten wel - als zij het onderscheid hebben leren opmerken - de ongelukkigen worden. Want dat werk om ons in herstel en gunst bij God te brengen houdt in, dat: weten is geen eten, het te zien is geen hebben, dat alles te geloven is geen bezitten. Wij moeten dus ingezet worden in dat Koninkrijk.

Vandaar komt er voor de dag, dat de één zal onder de bemoeienissen en de ervaringen van wat er bij God aan te treffen is, een uiterst ellendige worden, die nergens mee te vervullen is dan met dat werk waarvan hij opgedaan heeft, dat te verkrijgen is. Dan kan men soms geraken in gezelschap waar men hoort spreken in deze zin: "kleine genade is óók genade, en je hebt grote zielen en kleine zielen." Ja zelfs wel op zulk een wijze, dat men de hemel vrij moet laten in zijn doen, want de één wordt dieper ingeleid dan de ander. Als voorbeeld wordt er dan soms aangehaald dat Petrus, Jacobus en Johannes verder in de hof werden ingeleid dan de andere discipelen, en dat moet dan heel de lading dekken.

Ook wordt soms openlijk verkondigd en als waarheid Gods geleerd en bevestigd, dat het niet op het einde aankomt, maar op een goed begin, en als het begin maar goed is, dan zorgt de hemel wel voor de rest, want dan is het einde ook wel goed. Die daar hun oren naar laten hangen, en er innerlijk de gelegenheid toe hebben, die kunnen dan met verandering en met enige ervaring een kind Gods worden, hoewel men nooit in rechte onderhandeling met God geweest is. Nooit een ingezette is geworden in dat Koninkrijk, nooit de verzoenende liefde en arbeid van Christus heeft leren kennen en toch daar heengaat als een bevestigd christen en als een gezeten burger!

Terwijl er anderen zijn, die bij de bemoeienissen en de ervaringen met wat zij hebben opgedaan, niet kunnen rusten. Waarom niet? Omdat zij van de leer Gods als in zich hebben opgenomen zoals ons leerboek, de catechismus ons dat helder en klaar voorstelt. Die vraagt ons in de eerste Zondag: "Wat is uw enige troost, beide in het leven en sterven?" Let wèl: "Wat is uw enige troost." Er wordt niet gevraagd, of gij ook enige troost hebt? Neen, maar wat de enige troost is. Dan is het antwoord: "Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben." enz.

Dus niet meer eigen meester, maar dat men van Hem is, Die de Vader in de wereld gezonden heeft tot een verzoening der zonden, en opdat wij, ellendigen, in Hem alles zouden vinden en aantreffen wat ons tot het leven en een eeuwige zaligheid nodig is. Die, die leer in zich hebben opgenomen, dat zijn dus geen gelukkige mensen met ervaring, maar ongelukkige mensen met al hun bemoeienissen en ervaring! Want die hebben geproefd en gesmaakt, wat er in God is aan te treffen, en nu staan zij met alle ervaring erbuiten, in een gescheiden staat van God. Dat zijn de: "Bedroefden om der bijeenkomst wil", want die kunnen zichzelf niet onder Gods volk rekenen, die kunnen zichzelf er niet bij inzetten.

Als anderen het willen doen, in deze zin: "Ja, maar jij bent er wel één van, hoor!" En, al was het een getrouw kind Gods dat zou zeggen: "Je komt net zo goed in de hemel als ik", dan zijn zulken - die oprecht bedroefden zijn, om der bijeenkomst wil - zó, dat zij zeggen: ik kan het met uw geloof niet doen. En ik wil daar ook niet op bouwen, want als gij abuis zijt, dan gaat gij naar de hemel, daar gij een kind Gods zijt, maar dan val ik er buiten, want bij mij staat alles op losse schroeven. Ik heb nodig uit de genade Gods zelf verzekerd en ingezet te worden in dat Koninkrijk, om ook een in Israël ingelijfde te zijn, om de naam van Sions kinderen te mogen dragen.

Tot troost dan voor bedroefden om der bijeenkomst wil, die het oog daarop geslagen hebben om door Christus in gemeenschap met God en met Zijn volk te zijn - deelgenoot te zijn aan de genadegoederen en schatten des Nieuwe Verbonds - verhandelen wij hier deze stof. Daarom lees ik nog tot troost, dat dit Gods Woord is: "De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen." Of God wil zeggen, gij kunt er uzelf niet bij zetten, en een ander heeft er niet het recht toe, en dat wilt gij ook niet, maar dan zal Ik het doen. En wat God doet, dat is goed, en wat Hij doet is in overeenstemming met Zijn eer, dus dat is recht.

Als Hij dan die bedroefden om der bijeenkomst wil, onderhanden neemt om te verzamelen, wat doet Hij dan? Dan beantwoordt Hij ze in hun belangen en hun behoeften, in hun nood en in hun dood. Dus in hun ondergang buiten Hem en buiten Zijn lieve Zoon, daar wij buiten Hem de eeuwige dood zijn onderworpen. Laat dat dan het deel zijn, wanneer men niet ingezet is in dat Koninkrijk; pak dan aan een buitenstaander te zijn, en vanwege uw zonde in zulk een armoede, ellende en ontbloetheid te zijn, dat gij aan Zijn genadetroon hangt, met:

Zie op mij in gunst van boven;
wees mij toch genadig, HEER....

Dan volgt dit korte woord: "Zij zijn uit u." Wat heeft dat ons te zeggen? Dat zegt ons, dat, hoewel die bedroefden om der bijeenkomst wil, zichzelf zó ver moeten wegwerpen en zich zó ver van God af rekenen, dat God het hier nuttig acht om tot de kerk, tot hen die belangen hebben bij: "Uw Koninkrijk kome", te zeggen: "Zij zijn uit u." Alsof God wil zeggen: ze horen er ook bij.

Wat? En ... ze kunnen er zichzelf niet bij rekenen! Ja, maar de hemelse rekenkunde is anders als die der mensen. Bij de rekenkunde der mensen treedt het "ik" op de voorgrond, maar bij de rekenkunde des hemels, stelt God Zijn Zoon in het middelpunt.

De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zijn mensen bij wie het loopt over Christus en Zijn arbeid. Want als zij Hem hebben, dan zijn ze zalig, en als die arbeid hun geschonken wordt, dan hebben zij hetgeen zij moeten hebben om getroost te zijn in leven en in sterven. Daarom ziet God dáárop of het bij hen loopt over Zijn lieve Zoon.

Hij spreekt hier als tot de kerk: loopt het bij u over Mijn Zoon, Die uw enige troost is in leven en in sterven? Immers, bij hen loopt het toch over Zijn Zoon, dat zij Hem zouden toebehoren, Hem kennen, genieten, omhelzen, bezitten, ja dat Hij hen zou bezitten. Daar ziet God op, of het bij ons loopt over Zijn Zoon!

De Joden kwamen eens tot Jezus, zeggende: "Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?" Wat was Jezus' antwoord? Dan moet gij dit en dat doen en dat laten? Neen. Hij zegt: "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft." Dat was dus de zaak waar het over ging. Verder konden zij gerust alles prijsgeven, als van nul en gener waarde. God wil hebben dat wij Zijn Zoon eren.

Hoe is dat nu onder ons? Loopt het bij ons over Christus en Zijn werk? Is dat de zaak waar het over gaat? Dáár loopt het bij God over, en dáár gaat het over in de troon van Gods Majesteit. Hij wil dat wij Zijn Zoon zouden eren gelijk Hem, de Vader.

Nu kunnen alle bedroefden, omdat zij buitenstaanders zijn, en geen gemeenschap hebben, maar waar het loopt over Christus en de genade, er op rekenen, dat God ze also niet laat zitten, hen niet in nood en armoede laat versmachten en ten onder gaan. Wanneer ge niet langer buiten Hem kunt blijven, en uit de ellende doet wat wij van nature niet doen, namelijk gaan inwilligen alle eisen en beloften des verbonds, het met God eens worden in rechten, en bekennen dat het eigen schuld is, het oordeel rechtvaardig verdiend te hebben, dan zal die aanbiddelijke God willen bewijzen dat Hij Zijn Woord bevestigt, dan zal Hij ons verzamelen.

Als verslagenen onder onze zonden, als vertreden in ons bloed, als ten onder gaande onder onze schuld en oordeel, wil Hij ons in Jezus Christus aannemen en bezitten ten eeuwigen leven.

Is het niet een liefderijk, verheven en aanbidlijk eeuwig werk? Niemand dan verlieze de moed, maar bedenke, dat wij de ordelijke en de koninklijke weg moeten gaan, die Hij in het Evangelie ons voorstelt, dus in een weg van vernedering in oprechtheid onder onze zonden, dan zal Hij willen bewijzen God te zijn, barmhartig en genadig, en groot van goedertierenheid en waarheid. Verder lezen wij hier: "De schimping is een last op haar." Zijn zij daaronder ter dood toe gedrukt, wanneer de vijand raast en tiert, zeggende: "Waar is God, op Wie gij bouwdet, en aan Wie g'uw zaak vertrouwdet?" Moeten wij soms zeggen met de psalmdichter: "Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij de ganse dag tot mij zeggen: waar is uw God?" Is het ons deel: "De schimping is een last op haar?"

Van een Hanna weten wij uit het eerste hoofdstuk van het eerste boek van Samuël, wat die onderworpen is geweest. Peninna kon voor de dag komen met een gezin van flinke kinderen, maar Hanna als een vergetene, als een verstotene: de schimping een last op haar. Telkens opgaan naar Sion, zich daar neerwerpend voor God, en wat er ook gebeurde, zij bleef in schande en ellende zitten. Tot op een gelegenheid, toen het onder de spot zo hoog was gelopen, en niets haar meer kon troosten - al zei haar man ook: "Hanna, waarom weent gij, en waarom eet gij niet, en waarom is uw hart kwalijk gesteld? Ben ik u niet beter dan tien zonen?" - viel zij in de tempel neer en kwam het binnenste naar buiten.

Eli, een kind Gods, dacht dat zij dronken was, zei: "Hoe lang zult gij u dronken aanstellen? Doe uw wijn van u." Dus alles ontviel haar daar. Maar toen alles, het binnenste naar buiten kwam, zeggende: "Ik heb mijn ziel uitgegoten voor het aangezicht des HEEREN", de nood dus, dan is het woord van Eli - dat kon hij niet nalaten, die kennis lag toch in hem gewrocht, al was hij ver afgedwaald - "De God Israëls zal uw bede geven, die gij van Hem gebeden hebt."

Dat kon niet uitblijven, daar was God aan vast. Als alles ontvalt, en er blijft onder de grootste spot niets anders dan God over: Hij alleen, dan kan het niet uitblijven of Hij gaat Zich bewijzen met een: "Zie, hier ben Ik." Want Hij is de getrouwe en de waarachtige God. Mij dunkt, wij moesten dat vierde vers maar eens zingen uit Psalm 75:

Geen geval, geen zorg, geen list ...

"Ziet, Ik zal te dien tijde al uw verdrukpers verdoen." Wanneer is dat? Wat wordt hier bedoeld met: "Te dien tijd?" Hier kan niets anders bedoeld zijn dan wanneer de tijd daar is, dat God Zijn gezag gaat bewijzen, dat die bedroefden, vernederden, verootmoedigden onder Gods Majesteit, niets meer bij zichzelf overig hebben. Dan wil God bewijzen: hebt gij niets meer in uzelf en in deze wereld? Is Mijn Zoon alles, de genade zoals die in Mijn lieve Zoon is, en waardoor Ik de wereld met Mijzelf verzoen? Dan is dat de dag van God. Op diezelfde tijd dat God Zich opmaakt, dan vernietigt Hij en verdoet Hij alle vijanden, alle macht des duivels, alsmede de macht der zonde, ja van de gehele wereld. Hij verdoet zowel het één als het ander.

Het wordt hier genoemd: "Uw verdrukpers." Zijnde het verdriet van te zijn gescheiden van God, degenen die over ons in spot, in hoon, ons knellen, bespotten, verachten alsof wij aan het noodlot zijn prijsgegeven, dat God ons nooit meer zal gedenken, maar ons in onze ellende zal laten omkomen. Doch als God Zich opmaakt, dan gaan alle vijanden er aan.

Vervolgens staat hier: "En Ik zal de hinkenden behoeden." God wil zeggen, dat zijn mensen die niet uit de weg kunnen, die altijd achteraan hebben moeten komen. Als je een stel flinke benen hebt, zodat je goed uit de weg kunt, met: Petrus zegt, en Paulus schrijft, en de profeet Jesaja komt zo uit te drukken, dat zijn mensen die flink uit de weg kunnen, maar hinkenden kunnen niets aanvangen met: Paulus zegt en Petrus en een oude schrijver, doch waar in het hart werkt:

... 'k Heb buiten U, daar ik zo bitter lij',
geen hulp te wachten.

Gij zult zeggen, maar man dat staat er van de Heere Jezus! Ja, dat is zo. Maar de Koning wil, dat wij er ook iets van weten wat het Hem gekost heeft. Hij had ook geen hulp te wachten, van niets en niemand. Omdat hinkenden niet zo goed uit de weg kunnen, moeten zij het oog op God geslagen houden. Dan zullen die hinkenden en kreupelen te dien tijde - wanneer Hij Zich aan hen gaat bewijzen - springen als een hert, en die zullen met Jakob, die hinkende door Pniël ging, in blijdschap vrolijk huppelend bekennen: "Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest." Met zulk een God hebben wij te doen.

Dan staat er nog bij: "En de uitgestotene verzamelen." Wat is dat, uitgestotenen? Het is niet alleen, dat wij onszelf er niet bij kunnen zetten, maar er komt nog bij, dat satan zó in de weer is, werkend met zijn schrikkelijk satanische macht, dat het is: 'mens, hoopt gij nog op God? Op herstel en aanneming? Gij op God hopen? Het is nooit recht werk bij je geweest, altijd gewoon en bijkomend werk, want indien aan anderen was besteed wat aan u besteed is, dan waren zij al tien keer bekeerd, en nu, met alle weldaden die aan u zijn bewezen, zijt ge geen stap van uw plaats gekomen, is er niets veranderd!

Die zijn zulke uitgestotenen, die kunnen zich nergens bijvoegen. In de wereld hebben ze helemaal geen thuis, en Gods volk staat aan de zijde van God, daar horen ze ook niet bij. Degenen die uit de weg kunnen met: "Je moet geloven", daar passen ze ook niet bij, dus gaan ze als een éénling over de wereld. Waar moeten zij anders heen dan tot Hem, Die de woorden des eeuwigen levens heeft, want Hij spreekt: "Die zal Ik verzamelen."

Hij zegt verder: "En Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest." God zegt dus tot diegene, die de zonde en schande hebben moeten dragen, dat Hij zulken tot een lof en tot een naam zal stellen. Is dat in deze zin, dat Hij ze tot aparte en bijzondere mensen maakt, die straks uit de weg kunnen met: ja, ik heb een bijzondere weg gehad, want als ik je dàt zou vertellen, man alevel, dat buitenstaan, oh!, en dat ongelukkig zijn als een uitgestotene, en dat zijn onder de macht der verdrukkers...., maar kijk, dat ééuwig wonder, en ... Wordt het zó bedoeld ?

Neen, zo bedoelt God het niet. Maar als wij hier lezen: "En Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam", dan is de zin en inhoud daarvan, dat God ze zo ontgrondt en ontbloot in zichzelf, dat zij niets anders kunnen spreken dan tot eer en lof van God en van Zijn grote Naam. Dus God stelt ze tot lof Zijner Majesteit, en Hij stelt ze om de Naam Zijner Majesteit te eren, Die wonderlijk bij hen gehandeld heeft, zodat zij verzekerd zijn: wat ik ben, dat ben ik louter uit Zijn genade en wat ik heb dat is vrije liefde, daar is niets van mij bij.

Opdat zij zouden roemen: het niet uit ons, het al uit Hem, zó reizen wij naar Jeruzalem. Opdat wij zouden weten en verzekerd zijn: alleen genade. Wat schiet er dan over voor dat eigen ik? Niets! Maar wat schiet er over voor God? Alle eer, lof, hulde, aanbidding. Zo krijgt God zuiverlijk en alleen de eer: alles uit Hem. Opdat zij daaruit dan ook de zang leren aanheffen: "Heilig zijn, o God, Uw wegen." Bekennend dat al Zijn wegen goedertierenheid en waarheid zijn, in het één zowel als in het ander. Dat Hij niets anders bedoeld heeft dan hun welzijn met behoud van Zijn eer en verheerlijking van Zijn Naam.

Toe, als er dan geballasten zijn onder hun zonde en ellende, buitenstaanders, pak dan op, neem aan uw buiten zijn, pak op de zonden en al de ellende en strijd: "Want de nooddrufte zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn." Hebben wij genade verkregen, zo weten wij dan welk een getrouw God Hij is. Dat wij ons dan verder aan Hem verbonden weten, Die de Waarachtige, de Getrouwe is, en Die ook zekerlijk verder in alles zal bewijzen wat is tot verheerlijking Zijns Naams en tot ons nut, ons heil en onze zaligheid, in vorming en toerusting tot Zijn hemels en eeuwig Koninkrijk. Amen.

Slotzang: Psalm 77: 8

Heilig zijn, o God, Uw wegen ...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.